

The
GLITTERING
ragyogó udvar
COURT

fine
selection

RICHELLE MEAD
NEMZETKÖZI BESTSELLERSZERZŐ

R I C H E L L E M E A D

The

GLITTERING
r a g y o g ó u d v a r
COURT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Jayne

Úgy tűnik, sikerült megfejtenem a kódot.

1. fejezet

Sosem akartam ellopni valaki másnak az életét.

Első pillantásra semmi gond nem volt a sajátommal. Fiatal és egészséges voltam. Szerettem azt gondolni, hogy eszes is. Osfrid egyik legősbibb vérvonalának a leszármazottjaként egészen az ország alapításáig vissza tudtuk vezetni a családfánkat. Persze, jobb lett volna a helyzet, ha a családi vagyon nem szivárgott volna el az évek során, de ezen könnyen segíthettem: csupán annyit kellett tennem, hogy jól megyek férjhez.

És pontosan itt kezdődtek a gondok.

A nemesek többsége odáig volt Rupertért, Rothford első grófjáért, Osfrid dicső hőséért, aki pár évszázaddal ezelőtt segített megtisztítani a vidéket a vademberektől, és így megalapította a nagy nemzetet, amelyet jelenleg alkotunk. Az viszont nem sok nemesnek tetszett, hogy nem állt mögöttem bőséges hozomány, főleg ilyen időkben. Más családok is anyagi gondokkal küzdöttek, és egy csinos arc meg a hozzá tartozó magas rangú nemesi cím már nem volt olyan hívogató, mint egykor.

Csodára volt szükségem, mégpedig igen gyorsan.

– Drágám, csoda történt!

A bálterem bársonyozott tapétáját bámulva sötét gondolatok kavargtak a fejemben. Pislogtam egyet, és ismét a vendégek felé fordultam, pontosabban a közeledő nagymamám felé. Bár arcát ráncok barázdálták és haja hófehér volt, mindig mindenki megjegyezte, milyen csinos nő Lady Alice Witmore. Egyetértettem velük, bár azt is észrevettem, hogy a szüleim halála óta mintha gyorsabban öregedett volna. Most viszont fel volt villanyozva, már nagyon régóta nem láttam őt ilyennek.

– Hogy érted ezt, nagymama?

– Ajánlatot kaptunk. *Ajánlatot*. Megvan benne minden, amiben eddig reménykedtünk. Fiatal. Jókora vagyona van. A vérvonala is éppolyan tiszteletre méltó, mint a tiéd.

Az utolsó szavaival sikerült kissé megdöbbenenie. Nehéz felérni a dicső Rupert-vérvonálhoz.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem.

– Hát persze. Az... unokatestvéredről van szó.

Ritkán hagynak cserben a szavak. Az első pillanatban Peter nevű unokatestvérem jutott eszembe. Kétszer annyi idős volt, mint én, ráadásul házas. Jog szerint rá szállt volna Rothford grófi címe, ha örökösök nélkül halok meg. Valahányszor a környéken járt, mindig beugrott érdeklődni, hogy szolgál az egészségem.

– Melyik? – kérdeztem némileg megnyugodva.

Sokszor csak úgy rámondták, hogy valaki valakinek az „unokatestvére”, és ha az ember alaposan megvizsgálta a családfákat, az osfridi nemesség minden tagja szegről-végről rokonnak számított. A nagyi gyakorlatilag bárkire célozhatott.

– Lionel Belshire, Ashby bárója.

Megráztam a fejemet, ugyanis halvány fogalmam sem volt, ki-ről beszél.

A nagymamám belém karolt, és a bálterem másik vége felé húzott. A város legbefolyásosabb emberei között vágtunk át, akik mind selyembe és bársonyba öltöztek, gyöngyökkel és ékkövekkel cicomázták fel magukat. A mennyezet telis-tele volt kristálycsillárokkal, mintha a házigazdák még a csillagos eget is le akarták volna pipálni. Osfro nemesei körében ez már csak így dívott.

– Együtt nevelkedtem a nagynanyjával Samford hercegnőjének udvartartásában, még ezer évvel ezelőtt. De az unokája csak báró. – A nagymamám felém döntötte a fejét, hogy halkabban folytathassa. Megakadt a szemem a gyöngyökkel kirakott kalapján: bár jó állapotban volt, legalább két éve divatjamúltnak számított. Leginkább az én ruháimra költöttük a pénzt. – Ettől függetlenül jó a vérvonala. Viszsa tudja vezetni a családfáját Rupert egyik kevésbé jelentős fiáig, bár volt némi pletyka, hogy valójában nem is Rupert volt az apa. Viszont az anyja biztosan nemes volt, szóval aggodalomra semmi ok.

Még mindig a hallottakat próbáltam feldolgozni, amikor megtorpantunk egy Harlington Greenre néző franciaablak előtt. Egy fiatal férfi állt ott, és halkán beszélgetett egy nővel, aki nagyjából egyidős lehetett a nagymamámmal. Az érzékésünkre mindketten kíváncsian felpillantottak.

A nagymamám elengedte a kezemet.

– Bemutatnám az unokámat, Rothford grófnőjét. Drágám, ez itt Belshire bárója és a nagynanyja, Lady Dorothy.

Lionel meghajolt és kezet csókolt, míg a nagynanyja pukedlizett egyet. Látszott rajta, hogy csak kényszerből hajtja végre a mozdulatot. Vizslató tekintettel vett szemügyre. Ha nem sértette volna meg vele az illemszabályokat, talán még a fogaimat is ellenőrizte volna.

Amikor Lionel kiegyenesedett, odafordultam hozzá. Nekem őt kellett alaposan végigmérnem.

– Micsoda öröm, hogy megismerhetem, grófnő! Szomorú, hogy eddig nem találkoztunk, tekintve, hogy Rupert gróf leszármazottaként rokonoknak számítunk.

A szemem sarkából láttam, hogy a nagymamám hitetlenkedve felhúzza a szemöldökét.

Visszafoготtan a báróra mosolyogtam: nem elég szélesen ahhoz, hogy rangban velem egy szinten állónak érezhesse magát, de elég kedvesen ahhoz, hogy azt higgye, sikerült elbűvölnie. Ilyesmiről természetesen szó sem volt, még nem döntöttem el, mit gondolok róla. Első pillantásra úgy tűnt, minden jól alakul az életében. Az arca hosszúkás, az álla hegyes volt, a bőre sápadt. Legalább némi pírt vártam volna, tekintve, hogy a vendégek a pusztja jelenlétükkel meglehetősen felfűtötték a báltermet. Keskeny vállát ernyedten tartotta, és olyan hatást keltett, mint aki mindjárt összeesik. Természetesen mindez mit sem számított. A családi érdekeken volt a hangsúly. Sosem számítottam arra, hogy egyszer szerelemből megyek férjhez.

– Valóban illett volna már találkozoznunk – helyeseltem. – Nem is értem, miért nem rendezünk rendszeresen Rupert családi összejöveteleket, így adózván felmenőnk emlékének. Mindenki összegyűlné, és piknikezhetnénk a pázsiton. Rendezhetnénk háromlábfutásversenyekeket, mint a falusiak. Szerintem még szoknyában is megbirkozna a feladattal.

Lionel pislogás nélkül bámult rám, és megvakarta a csuklóját.

– Osfrid minden szegletében fellelhetjük Rupert gróf leszármazottait. Nem hiszem, hogy egy ilyen összejövetel megvalósítható lenne. És nem tűnik helyénvalónak, hogy ilyesfajta futóversenyekeket rendezzünk a nemesség számára. A hűbéreseimnek sem engedek ilyesmikeket a birtokaimon. A mi drága jó istenünk, Uros két lábat adott nekünk, nem hármat, hogy úgy fussunk. Bármilyen eretnecség.

– Elhallgatott, majd így folytatta: – Egyébként a zsákban futást sem igazán tartom elfogadhatónak.

– Természetesen igaza van – feleltem kényszeredett mosollyal.

A nagyi megköszörülte mellettem a torkát.

– A báró nagy sikereket ért el az árpatermesztés terén – szólalt meg erőltetett vidámsággal a hangjában. – Akár azt is mondhatjuk, ő a legsikeresebb az egész országban.

Lionel megvakarta a bal fülét.

– A hűbéreseim a birtokok több mint nyolcvan százalékát árpa-termő földde alakították. Nemrég vásároltam egy újabb birtokot, és most már ott is az nő. Árpa, ameddig a szem ellát. Egyik hektár a másik után. Még a cselédek is azt eszik minden reggel mindkét birtokon. A lelkesedést megőrizendő.

– Hát ez... valóban rengeteg árpa – feleltem. Kezdttem megsajnálni a birtokain dolgozó embereket. – Remélem, azért néha valami változatosság is van az életükben. Zab. Esetleg rozs, ha éppen némi egzotikumra vágnak.

A báró ezúttal a jobb fülét vakarta meg, és ismét kiült az arcára a korábbi tanácstalan kifejezés.

– Már miért tenném? Az árpából élünk. Jobb, ha észben tartják. Én magam is ugyanígy cselekszem. Sőt, még ennél is többet teszek: *minden egyes* ételbe kerül árpa, amit megeszem. Jó példával járok elől.

– Bizonyára felnéznek önre – jelentettem ki, majd szemügyre vettem a háta mögött lévő ablakot, hátha valamiképpen kiugorhatnék rajta.

Kínos csend telepedett ránk, amit Lady Dorothy igyekezett megtörni:

– Ha már birtokokról van szó... Jól tudom, hogy nemrég eladták az *utolsó* birtokukat is?

Tessék, máris emlékeztettek rá, milyen kellemetlen anyagi helyzetben voltunk. A nagyi gyorsan megvédte a becsületünket.

– Nem használtuk – szegte fel az állát. – Nem vagyok olyan balga, hogy egy üresen álló házra és a felügyeletünk nélkül ellustuló cselédekre költsem a pénzt. Az itteni házunk sokkal kényelmesebb, ráadásul elérhetőbb közelségben van a társasági élet is. Tudja, bennünket háromszor is meghívtak az udvarba a télen.

– Télen, természetesen – legyintett Lady Dorothy. – De nyáron bizonyára rettenetesen unalmas itt, a városban. Főleg, hogy a nemesek mind a vidéki birtokaikon töltik az idejüket. Ha hozzámegy Lionelhez, a northshire-i birtokon fog élni, ahol én is, és semmiiben nem szenved majd hiányt. Annyi társasági összejövetelt szervez, amennyit csak kedve tartja. Természetesen, mindezt az én szigorú felügyeletem alatt. Csodás lehetőség ez az ön számára, kedvesem. Ne vegyék sértésnek, sem ön, grófnő, sem pedig ön, Lady Alice. Olyan jól tartják magukat, hogy ránézésre senki sem sejtene a valódi anyagi helyzetüket. De biztos vagyok benne, hogy megkönnyebbulás lenne, ha jobb körülmények között élhetnének.

– Nekem jobb életkörülmények, neki pedig magasabb nemesi cím jutna – mormoltam.

Miközben mi beszélgettünk, Lionel először a homlokát, majd a karjának a belső részét vakarta meg. A második vakarózás elég sokáig tartott, és igyekeztem nem bámulni. Mi ütött belé? Miért vakarózik ennyit? És miért mindenütt? Nem láttam rajta semmilyen kiütést. A legrosszabb az egészben az volt, hogy hirtelen nekem is vakarózhatnékam támadt. Össze kellett kulcsolnom a kezemet, nehogy én is rákezdjek.

Még jó néhány percig húzódott a kínos beszélgetés, melynek során a két nagymama a nemrég tudomásomra jutott frigyet tervezgette.

Lionel folyamatosan vakarózott. Amikor végre elszabadultunk, teljes harminc másodpercet vártam, hogy megfogalmazzam a véleményemet a nagyinak:

– Nem! – jelentettem ki.

– Csitt!

Rámosolygott az ismerős vendégekre, miközben a bálterem kijáratára felé tartottunk, és szólt a házigazda egyik inasának, hogy hozza előre a fogatunkat. Egészen addig tartottam a számat, amíg el nem helyezkedtünk a fiákerben.

– Nem! – ismételtam a kocsi plüss bevonatú ülésébe süppedve. – Szó sem lehet róla!

– Ne játszd már a primadonnát!

– Nem játszom. Teljesen logikusan viselkedem. Hihetetlen, hogy a megkérdezésem nélkül elfogadtad az ajánlatukat!

– Hát, az biztos, hogy nem volt könnyű választani, hiszen *annyi* kérőd akad – nézett a szemembe határozottan. – Igen, drágám, nem csak neked lehetnek epés megjegyzéseid. Viszont te vagy az egyetlen, aki megmentheti a családjunkat.

– Most meg te esel túlzásokba. Lady Branson magával vinne téged a lányához. Nagyon jól élnél ott.

– És mi lesz veled, amíg én jól élek ott?

– Nem tudom, majd keresek valaki mást. – Visszagondoltam arra a rengeteg emberre, akivel aznap este találkoztam. – Mi van azzal a kereskedővel, aki ott volt a bálon? Hogy is hívták, Donald Crosby? Úgy hallottam, van mit a tejbe aprítania.

– Jóságos ég! – masszírozta meg a nagyit a halántékát. – Mi lenne, ha nem emlegetnéd az újjazdagokat? Tudod, hogy a fejem is belefájdul, ha rájuk terelődik a szó.

Gúnyosan felhorkantottam.

– Mi bajod vele? Virágzik az üzlete. És az összes viccemen nevetett, ami több, mint amit Lionelról elmondhatunk.

– Te is tudod, hogy mi a gond Crosby *úrral*. Semmi keresnivalója nem volt az összejöveten. Mégis mit képzelt Lord Gilman? – A fiákerünk áthaladt a macskaköves út egyik nagyobb kátyúján, és emiatt megingott. – Szerinted mit gondolna a mi drága ősünk, Rupert, hogy ilyen közönséges vérrel vegyíténéd az övét?

Felnyögtem. Úgy tűnt, az utóbbi időben egyetlen beszélgetésünkéből sem maradhatott ki Rupert neve.

– Szerintem egy olyan ember, aki követte a királyát a tengeren át, hogy új birodalmat építsen, fontosnak tartaná, hogy megőrizzük a méltóságunkat. Nem akarná kiárusítani egy dögunalmas unokatestvérnek és a zsarnok nagyanyjának. Számoltad, hányszor mondta, hogy minden az ő „szigorú felügyelete alatt” fog történni a jövőben? Én számoltam. Ötször említette. Az hét alkalommal kevesebb, mint ahányszor Lionel megvakarta valamijét.

A nagy arcára fáradtság ült ki.

– Szerinted te vagy az első lány, aki kényszerből megy férjhez? Gondolod, hogy te vagy az első, akinek ez nem tetszik? Tele vannak a mesék és a dalok olyan fiatal lányokkal, akik inkább megszöknek egy ilyen helyzetből, mert hiszik, hogy csodás jövő vár rájuk. De azok csak mesék. A valóságban az ilyen lányok... nos, kénytelenek elviselni, amit a sors rájuk mér. Nincs mit tenni. Nincs hova menekülni. Ezt az árat kell megfizetnünk azért, hogy ebben a világban élhetünk. Hogy ilyen rangot viselhetünk.

– A szüleim sosem kényszerítettek volna semmire – morogtam.

A nagy pillantása megkeményedett.

– A szüleid és az ő könnyelmű befektetések miatt vagyunk ebben a helyzetben. Csődbe mentünk. A Bentley-birtok eladásából

származó pénz miatt tudjuk fenntartani a jelenlegi életszínvonalunkat. De ennek hamarosan vége. És hidd el, hogy nem fog tetszeni, amikor ez megtörténik. – Amikor továbbra is csökönyszeren rámeredtem, hozzátette: – Egész életedben mások hozzák majd meg a döntéseket helyetted. Jobb, ha most hozzászoksz.

A mi házunk a város egy másik, ám éppolyan előkelő negyedében állt, mint ahol a bált rendezték. Amikor megérkeztünk, körülvettek bennünket a szolgálóink: kíségtettek a fiákerből, elvették a pelerinünket és a sálunkat. A komornáim rögtön mellém szegődtek, és elkísértek a lakosztályomba, hogy segítsenek levenni a bál ruhámat. Figyeltem, ahogy kisimították a vörös bársonyból készült harangujjú, arannyal díszített ruhát. Felakasztották a számtalan másik esztélyi mellé, én pedig azon kaptam magam, hogy a komornáim már rég magamra hagytak, én pedig még mindig a gardróbomat bámulom. Rengeteg pénzt költöttünk az egyre apadó családi vagyonból ruhákra, amelyeknek elméletileg egy jobb élethez kellett volna hozzásegíteniük engem.

Az biztos, hogy változóban van az életem, de vajon tényleg jobbá válik majd? Nehezen tudtam elképzelni.

Ezért hát úgy tettem, mintha az egész meg sem történne. A szüleim halálát is pontosan ugyanígy dolgoztam fel. Nem voltam hajlandó elfogadni, hogy többé nincsenek, még akkor sem, amikor ott álltam a kézzelfogható bizonyíték, a sírjuk előtt. Az nem lehet, hogy valaki, akit annyira szeretsz, aki a szíved akkora részét magáénak tudhatja, többé nem létezik. Próbáltam győzködni magamat, hogy egy nap belépnek az ajtón. És amikor már ebben sem tudtam hinni, egyszerűen nem gondoltam rá többé.

Így tettem Lionellel is. Nem gondoltam rá, és éltem tovább az életemet, mintha mi sem történt volna.

Azonban egy nap levél érkezett Lady Dorothytól, és kénytelen voltam ismét elismerni, hogy Lionel bizony nagyon is létezik. A nagymamája szerette volna pontosítani az esküvő dátumát, ami nem ért bennünket meglepetésként. Az viszont nagyon is megdöbrentett, hogy Lady Dorothy utasítását követve kénytelenek voltunk megválni a cselédek felétől, valamint az ingóságaink nagy részétől. *Northshire-ben nem lesz szükség ezekre, írta. Mindent biztosítunk majd, amire csak szükségük lesz, mindezt természetesen az én szigorú felügyeletem mellett.*

– Drága jó Uros! – sóhajtottam, amikor befejeztem az olvasást.

– Isten nevét a szádra hiába ne vedd! – pirított rám a nagy. Éles szavai ellenére láttam rajta, hogy neki sem tetszik túlzottan a dolog. Neki sem lesz egyszerű naphosszat valaki más utasításait teljesíteni. – Ó! Majdnem elfelejtettem, Lionel küldött neked ajándékot.

Az „ajándék” egy doboz saját készítésű árpakeverék volt, olyan, amit Lionel minden reggel fogyasztott, és aminek segítségével a kísérőkártya szerint belekóstolhattam a rám váró jövőbe. Szerettem volna azt hinni, hogy szándékosan fogalmazott így, de őszintén kétkedtem benne.

A nagy azon idegeskedett, hogy mégis hogyan küldje el a cselédek felét, én pedig fogtam magam, és kísértáltam az ajtón. És ezután nem volt megállás. Magam mögött hagytam a házat, és átvágtam az előtte elterülő udvaron. Kiléptem a birtokunkat a főúttól elválasztó kapun, és ezzel magamra vontam az ott szolgálatot teljesítő férfi döbrent pillantását.

– Segíthetek valamiben, kisasszony?

Amikor fel akart állni, leintettem.

– Nem – feleltem.

A férfi bizonytalanul körbepillantott. Még sosem látta, hogy egyedül hagytam volna el a birtokot. Nem csak ő, más sem. Az ilyesmi nem volt ildomos.

Annyira összezavarodott, hogy mozdulni sem bírt, engem pedig hamarosan elnyelt a főutat benépesítő embertömeg. Természetesen nem a nemesek jártak arrafelé. Szolgálók, kereskedők, küldöncök... Olyan emberek, akiknek a munkája nélkül a város gazdagabb rétege életképtelenné vált volna. Besoroltam közéjük, bár fogalmam sem volt, merre tartok.

Az az örült ötletem támadt, hogy felkeresem Donald Crosbyt, és ajánlatot teszek neki. Jó pár percig társalogtunk, és úgy tűnt, kedvel engem. Esetleg elmenekülhetnék. Magam mögött hagynám a kontinenst, és elcsábítanék egy belsiai nemest. Vagy egyszerűen csak elvegyülök a tömegben, és senkinek fel sem tűnik majd, hogy egy ismeretlen arccal többet lát, mint szokott.

– Segíthetek, kisasszony? Elszakadt a szolgálótól?

Úgy tűnt, mégsem vagyok olyan felismerhetetlen.

A város egyik kereskedelmi negyedének szélén kötöttem ki. Egy idősebb férfi szólított meg, aki vékonyka testalkatához képest túlságosan nehéznek tűnő csomagokat cipelt a hátán.

– Honnan tudja, hogy nemes vagyok? – szaladt ki a számon.

A férfi elvigyorodott, és láttam, hogy jó néhány foga hiányzik.

– Nem sokan járnak errefelé olyan öltözékben, mint magácska – felelte.

Körbenéztem, és ráészméltem, hogy igaza van. A rajtam lévő díszes, lila ruha számomra teljesen hétköznapi volt, ám még így is hátrózottan kitértem az egyszerű ruhába öltözött emberek tengerében. Láttam néhány magasabb rangú, éppen vásárolgató nemest, de

körbevették őket a hű szolgálóik, készen arra, hogy megvédjék őket a nemkívánatos személyektől.

– Minden a legnagyobb rendben – vetettem oda, és elléptem a férfi mellett.

Csak hogy nem jutottam messzire: hamarosan megállított egy kipurult fiú, olyan, aki ránézésre küldöncként kereshette a kenyerét.

– Hazakísérem, kisasszony? – ajánlkozott. – Három garas, és egy szempillantás múlva már otthon is van.

– Nem, igazából... – Hirtelen rádöbbsentem valamire, és elhallgattam. – Nincs pénzem. Mármint, nincs nálam semmi. – A fiú már indult volna, de utána szólaltam: – Várj! Tessék! – Levettem a gyöngykarkötőmet, és átnyújtottam neki. – El tudnál vinni a Dicső Vaiei templomába?

A fiú szeme elkerekedett a karkötő láttán, de tétovázott.

– Ez túl sok érte, kisasszony. A templom itt van nem messze, a Cunningham Streeten.

A kezébe nyomtam a karkötőt.

– Fogalmam sincs, hogy az merre van. Mutasd az utat!

Kiderült, hogy csupán három sarok választott el tőle. Ismertem Osfro nagyobb kerületeit, ám fogalmam sem volt, hogyan jussak el egyikből a másikba. Sosem kellett ilyesmivel foglalkoznom.

Aznapi egyetlen mise sem volt, ám a főbejárat – ha nem is tárva, de – nyitva állt, így bárki betérhetett, akinek tanácsra volt szüksége. Elsétáltam az impozáns templom mellett, és egyenesen a temető felé vettem az irányt. Elhaladtam a köznép, majd a polgárok sírjai mellett, és végül megérkeztem a nemesek számára fenntartott részhez. A kovácsoltvas kerítés szegélyezte területen nem csupán egyszerű sírok álltak, tele volt szobrokkal és mauzóleumokkal.

Bár Osfro utcáin nem igazodtam el, azt pontosan tudtam, hol áll a családi síremlékünk. A fiú a kovácsoltvas kapu közelében várakozott, én pedig odaléptem a Witmore névvel ellátott csinos kőépülethez. Apám odáig volt a művészet összes ágáért, és mesterembereket fogadott, hogy a hat dicső angyal gyönyörű szobrával díszítsék kívülről a mauzóleum falát.

Mivel nem egyeztettem előre a templommal, nem léphettem be, úgyhogy végül leültem a lépcsőre. Végigfuttattam az ujjamat a kő-táblára vésett neveken: Lord Roger Witmore, Rothford XVI. grófja és Lady Amelia Rothford. Fölöttük a nagypapám neve állt egymagában: Lord Augustus Witmore, Rothford XV. grófja. Idővel a nagymamám neve is odakerül majd, és akkor tele lesz a mauzóleum.

– A saját sírhelyedről neked kell majd gondoskodnod – jelentette ki a nagy apa temetésén.

Anyám halt meg először: elkapta a város szegényebb negyedeit sújtó betegségek egyikét. A szüleim mindig rengeteg pénzt fordítottak a szegények megsegítésére, és ez okozta a vesztüket is: egyik nyáron anyám megbetegedett, apám pedig egy év múlva követte őt. A haláluk után a jótékonyági kezdeményezéseik kudarcba fulladtak. Néhányan szentnek neveztek a szüleimet, ám a többség inkább ostobának tartotta őket.

Felbámultam a hatalmas kőajtóra, amin a dicső Ariniel, Uros kapujának őrzője díszelgett. A szobor gyönyörű volt, ám én mindig Arinielt tartottam a legunalmasabb angyalnak. Semmi mást nem csinált, csak megnyitotta a kaput másoknak és segítette őket az útukon. Nem akart volna inkább máshol lenni? Valami mást csinálni? Elég volt számára az, hogy segített mások céljait megvalósítani, miközben ő tapodtat sem mozdult? A nagy azt mondta, mindig

mások fogják meghozni helyettem a döntéseket. Hát ez a sors jut mind az embereknek, mind pedig az angyaloknak? A szentírásban sosem volt szó ilyesmiről. Valószínűleg istenkáromlásnak tűnt volna ilyen kérdéseket feltenni.

– Kisasszony!

Elfordultam a békés szobortól, és elmosódott színfoltokra lettem figyelmes a kapunál. Három szolgálólány sietett felém. A távolban, a templom bejáratától nem messze ott állt a fogatunk is. Azonnal körbevettek.

– Ó, kisasszony, mégis mit képzelt? – sikkantotta Vanessa. – Ugye nem viselkedett illetlenül az a fiú?

– Biztos nagyon fázik – terített egy vastag köpenyt a hátamra Ada.

– Hadd töröljem le a port a ruhája szegélyéről! – mondta Thea.

– Ne, ne! – ellenkeztem Thea felvetésére. – Semmi bajom. Hogy találtak rám?

Egymás szavába vágva beszéltek, amiből azt szűrtem le, hogy észrevették az eltűnésemet, kikérdezték a kapuőrünket, majd nagyjából minden egyes embert, aki mellett elhaladtam. Úgy tűnt, nem sikerült észrevétlen maradnom.

– A nagymamája még nem tudja – terelt gyorsan a kocsi felé Vanessa. Ő volt a legokosabb a szolgálóim közül. – Siessünk vissza!

Mielőtt elindultam, hátrapillantottam az angyalra és a szüleim nevére. *Mindig történnek rossz dolgok*, mondta apám a halála évében. *Ez ellen nem lehet mit tenni. Egyedül azt választhatjuk meg, ahogyan kezeljük őket. Hagyhatjuk, hogy összetörjenek, leverjenek bennünket. Tűrhetjük őket rezzenéstelenül, tudomást sem véve a fájdalomról. Leleményesen felülkerekedhetünk rajtuk.* Megkérdeztem, mit ért azon, hogy leleményesen felülkerekedünk a rossz dolgokon. *Ha*

olyan helyzetbe kerülsz, tudni fogod, hogy értettem. És ha így történik, gyorsan kell cselekedned.

A cselédek egyre csak pátyolgatni akartak, még a hazafelé vezető úton is.

– Kisasszony, ha ki akar látogatni a temetőbe, csak szólnia kell, és egyeztetünk az egyik pappal – mondta Thea.

– Nem gondoltam ki előre – mormoltam. Nem akartam belemenni a részletekbe, és elmagyarázni, hogy Lady Dorothy levelétől majdnem ideg-összeroppanást kaptam. – Egy kis friss levegőre volt szükségem. Úgy döntöttem, járok egyet.

Hitetlenkedve bámultak rám.

– Ezt nem teheti – jelentette ki Ada. – Nem csinálhat ilyesmit egyedül. Igazából... semmit sem csinálhat egyedül.

– Már miért nem? – csattantam fel, és csak egy kicsit volt büntudatom, amikor a szolgálólány összerezsent. – A birodalom nemmes hölgye vagyok. A családom neve mindenütt tiszteletet parancsol. Miért ne mozoghatnék szabadon bárhol? Miért ne tehetném azt, amit akarok?

Egy ideig egyikük sem szólalt meg, de nem csodálkoztam, hogy végül Vanessa felelt a kérdéseimre:

– Mert ön Rothford grófnője. Aki ilyen nevet visel, az nem járhat a névtelenek között. Az pedig, hogy kik vagyunk... Hát, ebben egyikünk sem dönt szabadon, kisasszony.

2. fejezet

Rádöbbsentem, hogy az első módszert választottam a Lionel-féle „rossz dologgal” kapcsolatban: hagytam, hogy összetörjön. Éppen ezért úgy döntöttem, hogy inkább a nehezebb, rezzenéstelen módszerrel folytatom tovább, és elviselem a fájdalmat.

Az elkövetkezendő hetekben mosolyogtam, csipkelődtem, és úgy tettem, mintha nem hullana épp darabjaira a háztartásunk. Míg a cselédek dolgoztak és a jövőjük miatt aggódtak, én teljes lelki nyugalommal fiatal nemes kisasszonyokhoz méltó foglalatosságokat űztem: képeket festettem és az esküvőmet tervezgettem. Amikor látogatók érkeztek, hogy jókívánságaikat fejezzék ki, izgatottságot színleltem. Nemegyszer hallottam, hogy „milyen jól házasodom”. Eszembe jutott róla, hogy amikor hatéves voltam, anyukámmal végignéztük Margrete hercegnő esküvőjét.

A hercegnő arcára fagyott mosollyal integetett a fogatból, és közben egy lorandiai herceg kezét fogta, akivel egy héttel korábban találkozott először.

– Egy kicsit mintha rosszul lenne – jegyeztem meg.

– Ezt a csacsiságot! – pirított rám anyám. – Ha szerencséd lesz, te is ilyen jól fogsz férjhez menni.

Vajon megengedte volna ezt anya, ha még életben lenne? Akkor másképp történtek volna a dolgok? Valószínűleg igen. Rengeteg dolog másképp történt volna, ha a szüleim még életben lennének.

– Kisasszony?

Felillantottam a lila és rózsaszín pipacsokkal teli festővászonról – épp a Nemzeti Galéria egyik műremekét másoltam. Egy inas állt mellettem. A hangjából kihallatszott, hogy nem először szólított már meg.

– Igen? – kérdeztem vissza.

Egy kicsit élesebben ejtettem ki a szót, mint szerettem volna. Reggel összevitatkoztunk a nagyival, aki el akarta küldeni az egyik kedvenc szakácsomat, és még mindig rossz hangulatban voltam.

Az inas meghajolt, szemmel láthatóan megkönnyebbült, hogy végre észrevettem.

– Egy úr érkezett látogatóba. És... ööö... megríkatte Adát.

Pislogtam egyet, és azon gondolkodtam, vajon rosszul hallottam-e, amit mondott.

– Hogy micsoda? – kérdeztem.

Thea és Vanessa mellettem üldögéltek, mindkettejüket lefoglalta a varrás. Ők is pont ugyanolyan döbbenten pillantottak fel a munkájukból.

Az inas zavartan megmoccan.

– Én sem igazán értem, kisasszony. Lady Branson szervezte a találkozót. Úgy sejtem, neki is itt kellene lennie, csakhogy még nem ért ide. A nyugati fogadószobába vezettem őket, és amikor visszatértem hozzájuk, Ada igencsak hisztérikus hangulatban volt. Gondoltam, jobb, ha szólok.

– Igen, nagyon jól tette.

És én még azt hittem, hogy halálra fogom unni magam aznap!

A szolgálóim felugrottak, amikor felálltam, de intettem nekik, hogy maradjanak a helyükön. Követtem az inast, és faggatni kezdtem:

– Tudja, hogy miért van itt ez a bizonyos úriember?

– Úgy vélem, munkát ajánlani jött.

Egy tűszúrásnyi büntudatot éreztem. Megkezdődött az alkalmazottaink elbocsátása, és Ada volt az egyik komornám, akit kénytelen voltam elküldeni. Egyetlenegyét tarthattam meg csak. Lady Dorothy biztosított, hogy szigorú felügyelettel, ő maga választotta ki az új, természetesen kiváló szolgálólányaimat, de szinte biztos voltam benne, hogy a legfőbb feladatuk a kémkedés lesz.

A fogadószoza felé lépkedve azon elmélkedtem, vajon mi okozhatta ezt a váratlan délelőtti felfordulást. Lady Branson a nagymamám első számú komornája volt. Ha ő kerített helyet Adának, biztos, hogy tisztességes munkáról van szó, nem pedig olyasmiről, amiért ideg-összeroppanást kellene kapnia.

– Biztos, hogy nem örömében sírt? – kíváncsiskodtam tovább, csak hogy pontosítsak.

– Biztos, kisasszony.

Beléptünk a szalonba, ahol Ada valóban a tenyerét az arca elé tartva zokogott. Egy nekem háttal álló férfi odahajolt hozzá, és zavartan, a vállát veregetve próbálta őt megvigasztalni. Azonnal összeszorult a szívem, és azon gondolkoztam, miféle szörnyeteg művelte ezt a komornámmal.

– Lady Witmore, Rothford grófnője – jelentett be az inas.

Mind Ada, mind pedig a vendégünk összerезzent. Ada felnézett, és szipogva felállt, hogy pukedlizzen. A férfi is felegyenesedett, és hátrafordult, hogy köszöntsön. Azonnal szertefoszlatta a képzeletem szülte aljas vénember képét.

Mármint az lehet, hogy aljas, de hát ki vagyok én, hogy megítéljem az ilyesmit? Merthogy egyébként... Égett a szemem a látványtól. Mély vörösesbarna haját rövid lófarokba fogta, vonásai tiszták voltak, arccsontja kiugró. Szemének magával ragadó, szürkés-kék színe éles kontrasztot alkotott napbarnított bőrével. Ez egyáltalán nem dívott a nemesek körében, de persze messziről látszott rajta, hogy nem az én társadalmi osztályomhoz tartozik.

– Hölgyem – hajolt meg szertartásosan. – Örömömre szolgál, hogy megismerhetem.

Intettem az inasnak, hogy magunkra hagyhat bennünket, és leültem, amivel jeleztem a többieknek, hogy kövessék a példámat.

– Nem vagyok benne biztos, hogy én is ugyanilyen örömet érzek, tekintve, hogy könnyekre fakasztotta a komornámat.

A férfi vonzó arcán szégyen tükröződött.

– Nos, biztosíthatom, hogy nem állt szándékomban ilyesmit tenni. Én is éppolyan döbbenten állok a történetek előtt, mint ön. Úgy tudtam, Lady Branson már elrendezte vele a dolgokat.

– Így is történt – jelentette ki Ada. Láttam, hogy újabb zokogáshullám készül kitörni belőle. – De most, hogy valósággá vált a dolog... egyszerűen... nem tudom, hogy akarok-e menni!

A férfi arcára magabiztos, begyakorolt mosoly ült ki, amiből biztosra vettem, hogy gyakorta használja a céljai elérése érdekében.

– Teljesen érthető, ha kissé ideges. De ha meglátja, hogyan élnek a lányok a Ragygó Udvarban...

– Várjunk csak egy pillanatot! – szakítottam félbe a férfit. – Mi az a Ragygó Udvar?

Egy kissé úgy hangzott, mintha valami bordélyházzal lenne szó, de nem tűnt valószínűnek, tekintve, hogy Lady Branson szervezte meg az egészet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nagyon szívesen elmagyarázom, kisasszony. Feltéve, hogy nem untatják majd a részletek.

Végigmértem a férfit.

– Higgyc el, nagyon is érdekelnek a részletek!

Széles mosolyt villantott rám, nyilván abban a reményben, hogy másokhoz hasonlóan engem is levesz majd vele a lábamról. És tulajdonképpen sikerült is neki.

– A Ragyogó Udvar egy csodás lehetőség az Adához hasonló fiatal hölgyek számára – fogott bele a magyarázatba –, lehetőség arra, hogy teljesen új életet kezdjenek, és...

– Várjon csak egy pillanatot! – szakítottam félbe ismét. – Hogy hívják?

A férfi felállt, és ismét meghajolt.

– Cedric Thorn, szolgálatára.

Csak így, nemesi cím nélkül, ami egyáltalán nem lepett meg. Minél tüzetesebben szemügyre vettem, annál jobban felcsigázott. Könnyű, barna gyapjúkabátja a térde alatt némileg kiszélesedett – hosszabb volt, mint a jelenleg divatos ruhadarabok. A kabát alól barna brokátmellény kandikált ki. Tisztességes, szerény öltözék volt, olyasmi, amit egy gazdagabb kereskedő viselne, de a kezében tartott kalapot díszítő feltűnő borostyán azt súgta, hogy nem a világ legszerényebb emberével van dolgom.

– Kisasszony... – szólalt meg.

Rádöbrentem, hogy egészen idáig őt bámultam, úgyhogy széles mozdulattal intettem.

– Kérem, folytassa! Mi ez a Rikító Udvar?

– Ragyogó, kisasszony. Ahogyan már említettem, nagyszerű lehetőség olyan fiatal lányok számára, akik szeretnének feljebb jutni a ranglétrán. Ada pont olyan eszes, ígéretes lány, amelyet keresünk.